

Magyar remény 1968-ban

2023 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Honvédeinket kitör? örömmel, felszabadítókként fogadta a Felvidék magyarsága

Nem az volt a baj, hogy bejött a magyar hadsereg, hanem az, hogy kiment – mondta csaknem húsz évvel ezelőt egy baráti beszélgetésen az 1968-as csehszlovákiai bevonulásról szólva egy felvidéki, avagy szabatos történelmi névvel felső-magyarországi magyar tanító. Ez a vélemény meghökkentette és elgondolkodtatta kicsiny társaságunkat. Hiszen úgy tudtuk, azt tanították, már amióta egyáltalán tanították ezt, hogy a magyar katona akkor a rossz oldalon állt. Mint mindig – tették hozzá kárörvendő cinizmussal azok, akik torz, mert idegen érdek nézőpontjukból fakadóan ezt mindig hozzá szokták tenni. És ez is csak azt erősíti, hogy a felvidéki magyar tanítónak van igaza. Mert a számunkra egyetlen egészséges nézőpontból: magyar szempontból tekintett az 1968-as eseményekre.

Igen, vitathatatlan, hogy a csehek és a szlovákok számára idegen megszállást, elnyomást, leveretést jelentett a szovjet vezetésű Varsói Szerződés hadseregeinek csehszlovákiai bevonulása. Sohasem feledhet a 21 éves Ján Palach tiltakozó életáldozata a prágai Vencel téren, annál inkább, mert négy nappal később Budapesten a Nemzeti Múzeum kertjében a 17 éves Bauer Sándor követte példáját, és magát felgyújtva demonstrált hazánk szovjet megszállása ellen. 1970 februárjában pedig a 29 éves székely Moyses Márton lobbantotta lángra magát a brassói kommunista párház előtt, ezzel tiltakozva a magyar szemszögből Erdélyben szintén megszálló román kommunista diktatúra ellen.

Ján Palach, Bauer Sándor, Moyses Márton örökre beírta magát a történelembe, kétségbeesett áldozatuk pedig követőkre talált. Megrendítő a fiatal életek ilyen kíméletlen önfeláldozása, tragikus a szovjet láncfalpak általi eltiportatás – mi, magyarok különösen tudjuk ezt.

De ezzel párhuzamosan 1968-nak van – kell, hogy legyen – egy speciálisan magyar nézőpontja. Jövőnk múlik lelkünk, szellemünk felszabadításán, gondolkodásunk megtisztításán, történelmünk visszafoglalásán. Szent jogunk és kötelességünk a magyar látószög valóságmagyarázat megfogalmazása és uralkodóvá tétele. Az önhibáinkkal való szinte szembenézésnek mindig helye van, de le kell vetnünk az indokolatlan, öngyötreg bűntudat béklyóját 1968 kapcsán is. Egyrészt azért, mert Magyarországnak nem volt választási lehetősége. A döntés katonáink részvételéről a csehszlovákiai bevonulásban nem Budapesten született meg, és bár a sokszorosan hazaáruló Kádár János a politikai megoldás mellett érvelt, a szovjet megszálló hadsereg árnyékában föl sem merült, föl sem merülhetett, hogy szembeszálljon Leonyid Brezsnyev bolsevik diktátor akaratával.

Ennél is fontosabb, hogy

miközben a szovjet hadsereg kétségtelenül megszálló volt Prágában, a magyar honvédek a történelem és az igazság jogán magyar nézőpontból fogalmilag nem lehettek megszállók a Trianonban elszakított Felvidék magyarlakta területein, amelynek polgárai elsősorban többségben kitörő örömmel, felszabadítókként fogadták a magyar fiúkat,

már csak azért is, mert a csehszlovákiai kommunista diktatúra addigi óvatos prágai reformjai nyomán a csehek által ugyancsak leszorított szlovák lelkesedés is fellobbant – a szó szoros értelmében is, amennyiben több településen harcias magyarelles jelszavakat skandáló fáklás felvonulásokat tartottak a tót atyafiak.

A Hír TV 2018. augusztus 21-én sugározta a rendkívül fontos Piros rózsa című dokumentumfilmet, amely napvilágra hozta az önsorsrontó bűntudatkeltés által elfedett tényeket: a magyar honvédek, bár a riadó idején nem tudták, hová viszik őket és mi vár ott rájuk, rögvést megtaláltak a szót felvidéki véreikkel. Kissé tán édeskés és közhelyes, de bizony barátságok, sőt szerelmek szövődtek azokban a hónapokban, míg a magyar bakák ott állomásoztak. Még olyan katona is akadt, aki ott, akkor ismerte meg későbbi feleségét. Nem volt ugyanis időben messze a harminc évvel korábbi első bécsi döntés, mely a trianoni békediktátumot négyhatalmi nemzetközi védnökséggel igazságos etnikai határ meghúzásával orvosolta.

Sokan emlékeztek még a mámoros napokra, amikor Horthy Miklós kormányzóval az élen a magyar honvédek virágsznyegen vonultak be a húszévi elnyomás és rabság után felszabaduló és a Szent Korona fésége alá hazatérő Dél-Felvidékre.

Bizony 1968-ban is tengernyi faluban a remény és a bizalom jeleként lobogtak a házakon az addig féltve rejtgetett piros-fehér-zöld zászlók, sokan könnyezve borultak a magyar katonák nyakába, és akadtak olyanok az idősebbek között, akik lelkesen elindultak, hogy újra kitűzzék az 1938-as határt. Ne feledjük, hogy felvidéki testvéreink osztályrésze már az első csehszlovák uralom idején is kegyetlen elnyomatás volt, 1945-ben pedig a szabadkémves diktátor, Edvard Benes kiadta a magyarokat és a németeket kollektíven bűnösnek minősítő és jogfosztó dekrétumait, aminek alapján százezreket semmiztek ki vagyonukból és ztek el szülőföldjükre. És azt se

feledjük, hogy

e dekrétumok ma is hatályosak, amint azt a prágai és a pozsonyi parlament egyaránt megerősítette 2007-ben; így történhet meg, hogy a szlovák állam ma, 2023-ban is földet, erdőt vesz el magyar tulajdonosaitól azzal a cinikus érveléssel, hogy közvetlenül a második világháború után nem tudták lezárni a rablási folyamatot, így azt most kénytelenek befejezni.

Igen, ötvenöt évvel ezelőtt a magyar hadsereget idegen akarat kényszerítette kétes kimenetelű vállalkozásba – de a mi láthatárunknak nem kell Prágáig terjednie. Az a csehek ügye. A mi ügyünk a Felvidék, amit – tudatosítsuk magunkban ezt is augusztus huszadikai nemzeti ünnepünk előestéjén – Szent István királyunk az egész Magyarország többi részével együtt ajánlott a Szűzanya oltalmába.

Igen, tudjuk, hogy itt és most nincs lehetőség az 1947-ben további három falu: Oroszvár, Dunacsúny és Horvátjáfalu, vagyis az úgynevezett pozsonyi hídfő elragadásával súlyosbított trianoni gazemberség végső orvoslására, handabandázni, „feszedezni” nincs értelme. De ettől még szent kötelességünk hittel hinni az igazságban, várni és türelemmel építkezni, dolgozni jövőbeli érvényesítéséért, ahogy a zsidó nép sem szűnt meg kétezer éven át hinni és cselekedni azért, hogy egyszer újra legyen Izrael. Belül tudnunk kell, hogy száz év után nekünk sincs okunk, és az ősök és a jövőnk nemzedékek iránti felelősség tudatában jogunk sincs lemondani önmagunkról, mindannyiunkról. Mert az becstelenség.

Ennek fényében tudatosítanunk kell magunkban, hogy

nekünk nem cseh vagy szlovák szemszögből kell megítélnünk történelmünket, hanem kizárólag magyar nézőpontból. Eszerint honvédeink elbitorolt magyar földre léptek 1968-ban, és ott magyar reménnyel, magyar hűséggel találkoztak. Magyarországnak, a magyar nemzetnek ezért semmi szégyenkeznivalója nincs.

A szégyent viselje a gyáva és szolgalelkű hazaáruló Kádár-rezsim, mely – akárcsak dicstelen elődje, az 1919-ben győztes felvidéki hadjárat után a felszabadított ország részt feladó és ezzel a hűsies véráldozatot hiábavalóvá tevő Kun Béla – pisszenni sem mert a nemzeti érdek érvényesítéséért. Pedig ha csak fikarcnyi nemzeti érzés és kevéske bátorság szorult volna az internacionalista vörös diktatúra magyarországi vezetőibe, a kényszerű részvételt megpróbálhatták volna a magyar ügy elé fordítani.

Talán – talán! – 1968-ban is elérhető lett volna igazságos, etnikai alapú határkiigazítás, és hazatérhettek volna színmagyar területek. Ehelyett végül az 1954-től 1960-ig prágai elvtársai által börtönbe zárt magyarfaló szlovák sovinszta Gustáv Husák, a tavaly elhunyt Duray Miklós és a magyarügy más bátor harcosainak kegyetlen üldözése lett Csehszlovákia mindenható ura. Illékony remény volt 1968-ban az a két hónap, de magyar szemszögből mégiscsak remény. És ha tanulunk belőle a jövőnek, akkor nem volt hiábavaló.

Borítókép: A Varsói Szerződés 1968. augusztusi csehszlovákiai intervenciója során a prágai civil tüntetők több helyen összecsaptak a megszálló csapatokkal (Fotó: AFP)

Ágoston Balázs

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
